

Ja, ook in ons strijdt het vleesch tegen den geest. Daarom is ook voor ons de kathedra, waar Jezus Christus zich zelf openbaart, de plaats der ontzetting, waar de Geest Gods den twist opent tegen ons vleesch.

Daarom is het ook hier zwaar ademhalen. Ook wij hebben in ons het satanisch element, dat den Werker van ons heil beledigt met onze overmoedige interrupties.

En wel moeten wij boeten. Het zal in ons blijven, heel den lijdensstempel door, heel ons leven door. Het zal ons gaan, ook al hebben wij Christus lief, gelijk het Simon Bar-Jona gedaan is, die vandaag, als een satan, afgevoerd wordt in het dal der onderwijzing, maar dien wij een oogenblik later weer als satan hooren spreken op den berg van de verheerlijking (Matth. 17).

En wat zullen wij nu doen? Zullen wij wanhopig heengaan, ziende op ons zelf?

Neen, dat zullen wij niet. Laat ons terugkeeren, bij het einde, naar het begin.

Toen zagen wij tweeërlei hoogtepunt. Het eerste was het plateau op de berghelling van het „onderwerpelijk” leven der geloofservaring, en van het leerlingchap bij Jezus. Op ons „hoogtepunt” hebben wij, met Simon Bar-Jona, alles bedorven.

Maar als de walm van de hel — want die is hier immers — is opgetrokken, en wanneer de toorn van Christus’ woord den nevel van Simons onverstand heeft uiteengescheurd, dan zien wij op den berg van het „voorwerpelijk” heil nog Jezus staan, niet van ons beschadigd, Profeet, Priester en Koning in zuiverheid en deugd.

En bij het schelden van Zijn stem is het ons toch ook weer een uitnemende troost, te weten, dat Hij „ZIJN” hoogten zuiver houdt en door den eeuwigen Geest blijft staan op den drempel van den tempel van Gods recht en heiligheid, als de rukwind van de hel Hem geen duimbreed van Zijn plaats liet wijken.

K. S.

KERKELIJK LEVEN.

Reorganisatie, geen reformatie.

V.

In deze artikelen wordt besproken het reorganisatie-rapport, ingediend bij de Synode der Ned. Herv. Kerk.

Zij hebben geen polemisch doel, maar dienen ter oriëntering van onze lezers.

En uit den naam van Commissie en Rapport, welke trouwens overeenkomt met de opdracht, en uit het „leidend woord” blijkt, dat aan de zoo noodige Reformatie der Ned. Herv. Kerk niet gedacht wordt. Reorganisatie en Reformatie verschillen breed.

De Dordtsche Kerkenorde wenscht de Commissie zelfs niet als leidraad. Welke bezwaren ook tegen het reglement van 1816 worden ingebracht, niet dit, dat de autonomie der plaatselijke kerken werd opgeheven. De grondstructuur ook van dit reorganisatieplan is het genootschap.

De belijdenis is volgens dit rapport niet afkonding van kerkelijke gemeenschap, maar slechts gemeenschappelijk getuigenis van de Kerk. De Commissie wil geen leiding aan de gehele belijdenis, maar aan het centrum, aan „geest en hoofdzak” van de belijdenis, mits deze „geest en hoofdzak” worden omschreven.

Het stelt tevel, dat het ernstigste bezwaar tegen het reglement van 1816 in het rapport zelfs niet wordt genoemd, n.l. dat het lijrechter ingaat tegen Gods Woord. In deze voorgestelde reorganisatie werkt blijkbaar niet de drang om de Kerk in te richten overeenkomstig de instelling van Christus en de apostelen.

De eerste reden tot organisatie wordt ontdekt aan een fictie, de fictie van de volkskerk.

Als tweede reden wordt opgegeven, dat de tegenwoordige organisatie vele misstanden en misverstanden heeft veroorzaakt. Het is echter de vraag, of deze bij verwerking van dit plan niet zouden vermeerdere.

De derde reden is het meest opportunistisch. De huidige organisatie biedt geen ruimte om het grotestadsprobleem, enz. op te lossen. Kan daarvoor echter niet met een geringe wijziging volstaan?

Verwondering haart het, dat men zich op ethische voormannen beroept, waar het gaat om de ontwikkeling van het klassieke Gereformeerde Kerkbegrip.

Over leertucht wordt slechts onder de grootste reserve gesproken. Niet afwijkingen van de leer, zelfs niet excessen, maar alleen ondermijnende excessen mogen bestreden. En dan wordt dit „bestrijden” nog zoo verzacht, dat men niet behoeft te vragen, wat er van die leertucht worden zal.

Het centrum van de belijdenis wordt gezocht in „de belijdenis van Jezus Christus, Gods eeniggeboren Zoon, onzen Heer”. Zelfs de apostolische geloofsbelydenis is dus als centrum nog te breed. Allerlei richtingen kunnen dan in de Herv. Kerk worden geduld. Mischien hoopt de commissie zoo ten minste de modernisten te kunnen weren. Maar ook daarmee kon zij wel eens bedrogen uitkomen.

Een ingezonden stuk van Dr. J. Rimmens in „De Nederlander”, tegen ons eerste artikel gericht, bood ons aanleiding het leven naar de voor onzen tijd herziene Dordtsche Kerkenorde aan te prijzen.

Uit de artikelen zelf wordt met citaten aangegeven, dat, indien dit ontwerp tot reorganisatie wet wordt, de Ned. Herv. Kerk haar hiërarchisch genootschappelijk karakter blijft behouden.

Het bewaren van de genootschapsidee in dit ontwerp-reglement achten wij zoozeer bedenkelijk voor een reformatie van de Ned. Herv. Kerk in de toekomst, dat wij er nog nader op willen ingaan.

Hoezeer de autonomie der plaatselijke kerk geknot wordt in dit Ontwerp blijkt wel hieruit, dat zij al haar regelingen aan de goedkeuring van de Classicale vergadering moet onderwerpen.

Art. 13 bepaalt: „geene bijzondere reglementen voor de plaatselijke Gemeenten of veranderingen daarin (kunnen worden vastgesteld) dan door de Kerkeraden, na de goedkeuring te hebben ontvangen van de Classicale vergadering”. (Spatieering van ons).

Wel wordt dit eenigszins verzacht door wat erop volgt: „Deze goedkeuring van een meerdere vergadering mag niet geweigerd worden, tenzij het blyken mocht, dat de bijzondere reglementen niet de algemeene in strijd zijn”.

Daardoor is willekeur afgesneden.

Doch de zaak zelf verandert er niet door.

De plaatselijke kerk is voor al haar doen en laten op de goedkeuring der Classis aangewezen.

Haar wordt niet de minste vrijheid overgelaten.

Niet minder wordt het bestuurskarakter der meerdere vergaderingen gehandhaafd door de Commissies, welke een semi-permanent karakter dragen. Zij besturen de kerk, al zijn zij rekenschap verschuldigd aan de meerdere vergaderingen, waar door zij zijn benoemd.

Er bestaat volgens dit ontwerp een Classicale, een Provinciale en een Algemeene Synodale Commissie.

Welk een uitgebreide macht die Classicale Commissie bezit, komt hierin reeds uit, dat vier Classicale vergaderingen „jaars niet noodig worden geoordeeld. Als eerste reden daarvoor wordt opgegeven: „Vier Classicale Vergaderingen behoeven wij niet voor te stellen, daar de Classicale Commissies verschillende werkzaamheden voor hare rekening nemen” (blz. 36).

Onomwonden wordt hier dus verklaard, dat de Classicale Commissies de Classis veel werk uit de handen neemt.

Die Classicale Commissie is een zeer invloedrijk lichaam.

Art. 40 verklaart toch: „De leiding der zaken berust in elke Classis bij de Algemeene Classicale Commissie”.

Deze Commissie is alzoo niet te vergelijken met een Deputaatschap, gelijk wij dat in onze kerken kennen en dat geenerlei leidend bevoegdheid bezit.

Trouwens, onze Deputaatschappen duren slechts van vergadering tot vergadering.

Maar volgens het ontworpen reglement hebben de leden van de Algemeene Classicale Commissie zitting voor drie jaren.

Als we dan ook spraken van een semi-permanent college is dat een te zwak dan te sterk uitgedrukt.

En dat de Algemeene Classicale Commissie feitelijk niet anders dan een bestuurscollege is, kan men opmaken uit de volgende karakteristiek: „Dit ontwerp denkt zich de verhouding van de Algemeene Classicale Commissie tot de Classicale vergadering ongeveer gelijk aan de verhouding van de Algemeene Synodale Commissie tot de Algemeene Synode, volgens het huidige reglementaire stelsel. Vandaar ook de benaming, die hier voorgesteld wordt: Algemeene Classicale Commissie” (bl. 38).

Duidelijker kan het wel niet.

Het huidige reglementaire stelsel wordt uitdrukkelijk aanvaard en uitgebreid tot de Algemeene Classicale Commissie.

Wel wordt er aan toegevoegd, dat de Algemeene Synodale Commissie slechts als uitvoerende Commissie gedacht mag worden.

Maar „uitvoerend” staat hier voornamelijk in tegenstelling met „wetgevend”.

De praktijk leert, dat door die Algemeene Synodale Commissie zeer belangrijke beslissingen worden genomen.

Dat „uitvoeren” heeft men op te vatten in den zin van: besturen.

En dit ontwerp brengt daarin geen verandering.

Het geeft integendeel zijn sanktie aan wat er nu geschiedt.

Niet weinig wordt dan ook aan de Algemeene Classicale Commissie opgedragen.

Haar bevoegdheid wordt in art. 44 aldus omschreven:

„De Algemeene Classicale Commissie:

1o. zorgt voor de ordelijke uitvoering van de door de Classicale Vergadering genomen besluiten, beslissingen en uitspraken, bereidt de agenda van iedere Classicale Vergadering voor en geeft telkens aan de Classicale Vergadering verslag van de gewichtigste werkzaamheden, door de Commissie verricht sinds de laatste Classicale Vergadering;

2o. geeft kerkelijke goedkeuring van aangenomen beroepen in vacante Gemeenten en verleent acte van ontslag uit, en lidmaatschap van de Classis aan predikanten;

3o. is bevoegd tot het schorsen van predikanten en kandidaten tot den Heiligen Dienst;

4o. doet, wat des Kerkerads is, in de gevallen, bedoeld in art. 21 van dit Reglement;

5o. zorgt voor het archief, naar de bepalingen van het Reglement op de kerkelijke archieven;

6o. geeft acht op die der kerkelijke goederen, alsmede der pastoriegoederen;

7o. waakt voor de belangen der predikantsweduwen en -wezen in het Ressor, alsmede voor de rechten der classis op de Classicale Weduwenbeurzen;

8o. correspondeert met de Kerkeraden, de Algemeene Provinciale Commissien en de Provinciale Synoden namens de Classicale Vergadering.”

Men ziet, dit is vrij wat meer dan „uitvoeren”. Inzonderheid in wat genoemd wordt onder de punten 2 en 3 vervangt zij de Classis.

En waar de Classis zelf volgens dit ontwerp een bestuurend college is, geldt dit ook van de Algemeene Classicale Commissie.

Zelfs de ongelukkige idee van het „doende wat des kerkerads is”, wordt hier niet gemist.

Wij zullen niet punt voor punt ontleiden.

Dit overzicht toont voldoende, welk een bestuursmacht er aan dit college wordt gegeven.

Wij zouden iets dergelijks kunnen opmerken omtrent de Algemeene Provinciale Commissie.

Dan — dit slaan wij over om niet al te uitvoerig te worden.

Liever nemen we hier nog op, wat als taak van de Algemeene Synodale Commissie wordt voorgesteld.

Art. 60 luidt:

„De Algemeene Synodale Commissie:

1o. geeft uitvoering van alles, wat de Algemeene Synode haar in last heeft gegeven;

2o. behandelt en beslist in vorderingen tot vernietiging van hooger beroep bij genomen besluiten, gedane uitspraken en genomen beslissingen overeenkomstig de artt. 15 — 18 van dit reglement;

3o. geeft aan de Algemeene Synode een verslag van de gewichtigste werkzaamheden door haar verricht en biedt jaarlijks aan de Algemeene Synode een overzicht aan van den staat der Nederlandsche Hervormde Kerk;

4o. beheert de algemeene kerkelijke fondsen, waarvan de administratie aan den Quaestor-Generaal onder haar toezicht is opgedragen;

5o. houdt zodanig algemeen toezicht op de administratie van kerkelijke goederen, als haar bij een reglement zal worden opgedragen;

6o. behandelt de diaconale, alsmede die spoel-vorderende zaken, welke tot de bevoegdheid der Algemeene Synode behooren;

7o. correspondeert met alle kerkelijke vergaderingen en commissien, met de vanwege de Kerk benoemde Hoogleraren in de Godgeleerdheid en met de Hooge Regeering; terwijl alle kerkelijke vergaderingen harerzijds verplicht zijn, alle door de Commissie gevraagde inlichtingen te geven en te voldoen aan hare aanschrijvingen omtrent zaken, die tot hare bevoegdheid behooren, behoudens beroep op de Algemeene Synode;

8o. houdt toezicht op de archieven volgens het Reglement op de kerkelijke archieven;

9o. beslist geschillen over de uitlegging en toepassing van het Reglement op de Algemeene Weduwen- en Weezenbeurs der Nederlandsche Hervormde Kerk en van het Reglement op het Pensioenfonds ten behoeve van de predikanten der Nederlandsche Hervormde Kerk, behalve in de gevallen, waarin de artikelen 23, 24 en 25 van het laatstgenoemd Reglement voorzien;

10o. beslist geschillen over de uitlegging van het Reglement op de predikantstraktementen.”

Ook hier staan we niet bij elk punt afzonderlijk stil.

Zij spreken voor zichzelf.

Het hiërarchisch en bestuurend karakter is onmiskenbaar.

De grenzen van een Deputaatschap, gelijk het Gereformeerde Kerkrecht die heeft gesteld, worden hier zeer ver overschreden.

Het regeeren van boven af ligt er zeer dik op. Volgens dit Concept krijgt de Hervormde Kerk alzoo niet minder dan zes soorten van bestuurscolleges:

de Algemeene Classicale Commissie, de Classicale Vergadering, de Algemeene Provinciale Commissie, de Provinciale Synode, de Algemeene Synodale Commissie, de Algemeene Synode.

Of de genootschapsgedachte ook tot in verre konsekventies is uitgewerkt!

Als een bijzonderheid merken we nog op, dat in dit reglement streng onderscheiden wordt tusschen de gedoopten en de lidmaten. (bl. 25).

Hier wordt dan ook vastgehouden aan de zoozeer te wraken terminologie: bevestiging van lidmaten. (bl. 28).

Ongetwijfeld echte genootschappelijke taal!

Voegen we hierbij, dat het aan een emeritus-predikant niet geoorloofd is belijdenis des geloofs af te nemen. (art. 27).

Waarom niet?

Hieromtrent tasten wij in het duister.

— Voorbereiding voor het publieke gebed.

Het gebed is en blijft een teer onderwerp. Daatover te schrijven eischt schuchterheid.

Het is dan ook een te waardeeren trek in ons Gereformeerde volk, dat het, moge het nog al eens kritiek op preeken oefenen, het gebed in den regel daarvan verschoont.

Moge het

Dit neemt

schap hebb

het gebed

vigen, wel

Bepaalde

hijten den

De kwest

De kerken

andere Ger

dat zij zee

vrije gebed.

Onze fon

den schier

tend is, zo

van Dienar

Dikaken, v

Maar het

der Christe

onze kerke

Dit is ze

Want juis

schap der l

varen.

Het is of

geloovigen

handen ten

Nu zoude

onzen volks

en elken Z

lasschingen.

Ook hierd

gegaan.

Wanneer

een formul

stichtelijke

gaan waard

in het fo

Het kan

is gebleven,

zielen van

Wie vele

heeft vertor

ring hebben

Dikwijls i

dwalng ge

spraak, wa

Maar zoe

formulierge

is, draagt u

Wij kome

dat het vri

muliergebed

Of outan

een eigene

En dan

voorberedir

zekere rout

Als wij e

tegenover c

lijden, dat

bruikt als j

Het vrije

tegenstelling

Natuurlijk

Onze Go

aangesproke

Het gebed

dien men

Christus nie

De predil

de machtiel

geleerde on

Doch nim

dat het bid

van een be

zich toelegt

Onderzoek

niet al te z

Hoe komt

Een van

gelegen zijn

het moment

Van den

en der gebe

soms te ge

Voor elke

soms een

En voor

loder, die

pen, beantw

Onze oud

geheel ande

Zij stelden

lange medit

Van een

den hemel

Zaterdagavo

gebods.

Hij las de

de Navolgen

stichtelijke

stemming t

De eene

biddend do

En dan

dag op.

Niet om

der predikants-
t, alsmede voor
icale Weduwen-
raden, de Alge-
de Provinciale
vergadering."
an „uitvoeren”,
vordt onder de
lassis.
dit ontwerp een
n de Algemeene

st „doende wat
t gemist.
ontleden.
k een bestuurs-
geven.
opmerken om-
Commissie,
niet al te nit-
wat als taak
unmissie wordt

issie:
de Algemeene
ringen tot ver-
men besluiten,
lissingen over-
rolement;
de een verslag
door haar ver-
meene Synode
Nederlandsche

elijke fondsen.
Quaestor-Gen-
gen;
ezicht op de
n, als haar bij-
gen;
ede die spoed-
woegheid der

ke vergaderin-
de Kerk be-
heid en met
erkelijke verga-
alle door de
s geven en te
niet zaken,
behoudens be-
n volgens het
en;

egging en toe-
gemeene We-
landsche Her-
t op het Pen-
dikanten der
alve in de ge-
en 25 van het
egging van het
nten.”
punt afzonder-

trakter is on-
ap, gelijk het
steld, worden

zeer dik op-
vormde Kerk
van bestuurs-
e,
sie,
e,

tot in verro-
nog op, dat
n wordt in-
ten. (bl. 25).
an de zoozeer
ng van lid-

ze taal!
sen emeritus-
s des geloofs
ter.

nderwerp.
chterheid.
trek in ons
t nog al eens
in den regel

Moge het deze houding bewaren!

Dit neemt niet weg, dat wij ons gedurig reken-
schap hebben te geven of het publieke gebed,
het gebed vooral in de vergadering der geloov-
igen, wel beantwoordt aan den eisch.

Bepaalde gevallen, bepaalde personen blijven dan
buiten den gezichtskring.

De kwestie wordt in het generaal gesteld.

De kerken hier te lande onderscheiden zich van
andere Gereformeerde kerken onder meer hierin,
dat zij zeer gehecht zijn aan het zoogenaamde
vrije gebed.

Onze formuliergebeden, hoe schoon ook, wor-
den schier alleen gebruikt, wanneer het verplich-
tend is, zooals bij Doop, Avondmaal, Bevestiging
van Dienaren des Woords, van Ouderlingen en
Diakenen, van het Huwelijk.

Maar het aangrijpende gebed „voor allen nood
der Christenheid” en andere zijn als het ware in
onze kerken dood kapitaal geworden.

Dit is zeer jammer.

Want juist bij zulk een gebed kan de gemeen-
schap der heiligen soms zoo heerlijk worden er-
varen.

Het is of hier het tegenwoordige geslacht der
geloovigen tezamen met de voorgelachten heilige
handen ten hemel heffen.

Nu zouden we niet durven adviseeren om met
onzen volksaard in deze geen rekening te houden
en elken Zondag onze formuliergebeden met in-
lissingen naar de omstandigheden op te zenden.

Ook hierbij moet pedagogisch worden te werk
gegaan.

Wanneer onze predikanten af en toe eens zulk
een formuliergebed gebruiken, zal de gemeente de
stichtelijkheid en schoonheid daarvan allengs meer
gaan waardeeren.

In het formuliergebed schuilt een groote kracht.

Het kan gebeuren, dat een kerk, die niet trouw
is gebleven, door het formuliergebed nog altijd de
zielen van Gods kinderen verkwikt.

Wie weleens voor langer tijd in het buitenland
heeft vertoefd, zal zonder twijfel zelf deze erva-
ring hebben opgedaan.

Dikwijls is daar in de prediking waarheid met
dwaling gemengd, hoort men er een soort toe-
spraak, waarin het hart des evangelies niet klopt.

Maar zoo men er zich bedient van de oude
formuliergebeden, wat niet zoo zelden het geval
is, draagt men daarvan alleen nog een zegen weg.

Wij komen niemand te na, wanneer we zeggen,
dat het vrije gebed in den regel voor het for-
muliergebed moet onderdoen.

Of ontgaat het vrije gebed niet heel vaak in
een eigengemaakt formuliergebed?

En dan een formuliergebed, dat niet na rijpe
voorbereiding is opgesteld, maar dat meer van
zekere routine getuigt?

Als wij eens heel eerlijk tegenover elkander en
tegenover onszelf zijn, moeten we dan niet be-
lijden, dat er nooit zooveel clichés worden ge-
bruikt als juist in het vrije gebed?

Het vrije gebed staat maar al te dikwijls in
tegenstelling met de prediking.

Natuurlijk moet de toon van beide verschillen.

Onze God in den hemel moet anders worden
aangesproken dan de gemeente.

Het gebed moet gekenmerkt door een eerbied,
dien men geen mensch, ook de gemeente van
Christus niet, mag toedragen.

De prediking daarentegen door een gezag, dat
de machthebbende in Jezus' naam van den schrift-
geleerde onderscheidt.

Doch nimmer mag het verschil hierin gezocht,
dat het bidden den indruk maakt van het opzeggen
van een bekende les, terwijl men bij de prediking
zich toelegt op warmte en frisheid.

Onderzoeken we onszelf: wordt in het vrije gebed
niet al te zeer de godvruchtige ontroering gemist?

Hoe komt dat?

Een van de voornaamste oorzaken zal wel hierin
gelegen zijn, dat men het bij het gebed te veel op
het moment laat aankomen.

Van den dubbelen dienst, den dienst des Woords
en der gebeden, maakt men zich van den laatste
soms te gemakkelijk af.

Voor elken dienst des Woords bereidt men zich
soms een of meer dagen voor.

En voor den dienst der gebeden?

Ieder, die tot het publieke gebed worde geroe-
pen, beantwoorde deze vraag in zijn binnenkamer.

Onze oude moralisten vatten het vrije gebed zoo
geheel anders op.

Zij stelden als eisch, dat aan het publieke gebed
lange meditatie behoort vooraf te gaan.

Van een predikant, die nu reeds vele jaren in
den hemel is, is ons bekend, dat hij den geheelen
Zaterdagavond besteedde aan de voorbereiding des
gebeds.

Hij las daartoe de Belijdenissen van Augustinus,
de Navolging van Thomas à Kempis en andere
stichtelijke mystieke lektuur om in de ware gebeds-
stemming te komen.

De eene psalm na de andere werd door hem
biddend doorgelezen.

En dan schreef hij de gebeden voor den Zon-
dag op.

Niet om ze van buiten te leeren, niet om er

zich woordelijk aan te houden, noch minder om
ze voor te lezen, maar om te trachten op die
wijze de gebedsstemming vast te houden. Nooit
zou hij den kansel betreden zonder die opgetee-
kende gebeden te hebben geraadpleegd.

Zoogenaamde „loopjes” kwamen in zijn gebeden
niet voor.

Hij was niet van oordeel, dat de gemeente recht
had op rijke afwisseling in de prediking, terwijl
jegens den Heere wel met matie herhaling kan
worden volstaan.

Niet het minst om de innigheid en de vurig-
heid van zijn gebed was hij bij zijn gemeente
geliefd.

Misschien zouden sommigen, indien zij van
zijn voorbereiding hadden geweten, hem hebben
veroordeeld.

Toch is zijn voorbeeld beschamend.

Het komt onze gemakzucht in het gevele om
van het gebed geen werk te maken.

We kunnen dit wellicht nog vroom aankleeden
door te beweren, dat de Geest bidden moet leeren
en dat dan de voorbereiding wel kan worden gemist.

Ja, we zijn menigmaal zoo inkonsekvent.

We beschouwen het als een ziekelijk verschijn-
sel, wanneer een predikant op den kansel pas
zijn tekst moet krijgen en er dan zoogenaamd „door
den Geest” twee of drie uur tot vervelens toe
over preekt.

De knikkende hollen bewijzen dikwijls, dat men,
begonnen hebbende met den Geest, voleindigt met
het vleesch.

Maar behoort dan een predikant eerst op den
kansel „van den Geest” zijn gebed te krijgen?

Men voelt, hierin blijven we onszelf niet gelijk.

Zou dit den Geest niet bedroeven?

Om de gemeente te vermanen en te vertroos-
ten nemen we de middelen te baat, wij getroosten
ons sterke inspanning in de verwachting, dat de
Geest de harten zal openen en het bestudeerde
woord bevochtigt met Zijn heiligen vruchtbaren
dauw.

Maar mogen we dan onvoorbereid anderen tot
den Heilige en het maar op het oogenblik laten
aankomen?

Indien er gekozen moest worden, zouden wij
moeten besluiten: liever onvoorbereid tot de ge-
meente komen dan onvoorbereid tot den Heere
gaan.

Maar er mag niet gekozen.

O, als wij er aan denken wat het beteekent,
tot onzen Vader in de hemelen den mond te ope-
nen....

Als het ons zwaar weegt voor zooveel zielen
een hemeltolk te zijn....

Hoe zouden onze gebeden winnen aan ernst en
aan kracht!

Mogelijk oppert men de bedenking: het maken
van twee preeken iedere week vordert schier al-
len beschikbaren tijd op.

En indien dan bovendien het gebed zoo moet
worden voorbereid, vanwaar moet de prediker voor-
bitter daarvoor den tijd vandaan halen?

Wij onderschatten dit bezwaar niet.

Er wordt in de gemeente over de voorbe-
reiding voor de prediking heel dikwijls te licht
gedacht.

Voor al als een predikant gemakkelijk spreekt,
meent men al heel gauw, dat hij het uit de mouw
schudt.

Aan de voorbereiding voor de prediking zit heel
wat vast.

Meer dan eenig buitenstaander vermoedt.

En toch... hebben we vrijmoedigheid om ten
aanzien van den Heere ons te verontschuldigen:
om U groot te maken, om U te verheerlijken,

om onze gezamenlijke zonden voor U te belijden,
om onszelf bij U aan te klagen, daarvoor kun-
nen wij den tijd van nauwgezette beoefening niet
vinden?

Moeten we dezen tijd dan niet liever aan iets
anders ontwoekeren?

— Der overweging waard.

In „De Standaard” schreef Prof. Dr F. W. Gros-
heide zeer interessante artikelen over de Christe-
lijke persconferentie te Bazel.

Voor al twee dingen trokken onze aandacht.

Ten eerste, dat te Bazel de wenschelijkheid werd
geuit, dat de vertegenwoordigers van de Christe-
lijke Pers hier te lande met elkander contact zul-
len zoeken en zich organiseren.

Prof. Grosheide staat hiertegenover sceptisch.

En wij stemmen het hem toe: gemakkelijk zal
men er hier niet toe komen.

Maar kon tenminste niet de idee worden ge-
propageerd?

Als de idee veld wint, blijft de daad niet uit.

En de idee is toch zeker niet verwerpelijk.

Een tweede punt is dit. Elders heeft men een
bureau van de christelijke pers, dat de pers van
de overzijde van betrouwbare berichten voorziet.

Verdiend het geen overweging om ons hierover
te bezinnen?

Dan raken we misschien uit de narigheid van
tendentieuse berichten in liberale en andere bladen.

Wil de tegenover ons staande pers daarvan geen
gebruik maken, dan moet zij dit voor zichzelf
weten.

Maar daarmee zou zij dan ook op haar mede-
delingen en beschouwingen met eigen hand het
stempel der apocryfiteit drukken.

Wij gelooven niet, dat zulk een inlichtings-
bureau zooveel behoeft te kosten.

Mits er maar een organisatie zij, voor wie de
leer der efficiency geen geheim meer is.

Het zou van onze persorganen een nauwelijks
noemenswaardige uitgave vorderen.

HEPP.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN.

Persstemmen.

Vijandschap tegen de Calvinistische Conferentie in Zuid-Afrika.

Door de vriendelijke zorgen van Dr D. Postma ont-
vingen we de noodige bescheiden omtrent de gehouden
Conferentie van Calvinisten in Zuid-Afrika. Zoodra ons
blad zijn zomergewaad voor het gewone verwisselt,
willen wij daaraan het een en ander ontleenen. Thans
iets over de kritiek op de Conferentie geleverd.

Prof. du Plessis van Stellenbosch het in sy jongste
„Het Zoeklicht” nie veel goeds te se oor die Kalvi-
nistiese Konferensie nie. Dit is volgens hom „n
schitterende overwinning voor de Enkel Gerefor-
meerde Kerk”, en hierdie gevolgtrekking maak die
editeur uit die feit, dat „Die Kerkblad” ’n week
later verskyn het om die verslag te publiseer. Dit
sal, hoop ek, nie geluk om persone van ander Kerke
af te skrik vir die Calvinistiese beweging nie.

Die bewering van Prof. du Plessis dat daar nie
so iets is as ’n Calvinistiese wereldbeskouing nie
maar dat dit dieselfde is as die Christelike we-
reldbeskouing en dat daarom ’n Calvinistiese Bond
onnodig is, is een van die bedekte aanvalle op die
Calvinisme.

In die jongste „Banner” wys ’n sekere Dr Til
op dieselfde verskynsel in Amerika, naamlik, dat die
Calvinisme daar bestry word nie alleen deur die
modernisme nie maar ook deur die sogenaamde
Evangeliese Christendom.

As Prof. du Plessis werklik meen, dat die Kalvi-
nisme nie ’n eie wereldbeskouing is nie wat sy
beginsels laat geld op staatkundig en maatskaplik
gebied dan kan hy daarvan oortuig word deur studie
te maak van wat selfs teestanders daarvan se. Hy
beweer: „Noch in de staatkunde, noch in de weten-
schap, noch in de kunst heeft het Calvinisme meer
gepresteerd dan h.v. het Lutheranisme, het Angli-
kanisme, het Metodisme of het Rooms-Katholicisme”.

Prof. du Plessis verwar die begrippe.

Dit is nie de vraag of die Calvinisme kwalitatief
meer presteer as ander rigtinge nie, maar of
sy prestasie kwalitatief verskil d.w.s. of dit
die draer is van ander beginsels. Die belydenis en
aanvoeling daarvan kenmerk die egte Calvinis.

Dit is dan ook die antwoord op die vraag of ons
nie aan Luther onreg doen deur ons Calviniste
te noem. ’n Calvinis kan nie anders as Calvinis
wees nie. Dit verbly my ook, dat die Vrystaatse
Korrespondent predikant van „De Kerkbode” in die
uitgawe van 24 Julie die versum van die Editeur
om iets te se van die Konferensie goed maak deur
te wys op die belangryheid daarvan. Nogeens her-
haal ek dat dit nou die tyd is vir alle Calviniste
van alle Kerkgroepen om mekaar te soek en geiso-
leerde Calviniste aan mekaar te bind. Dit is sonde
om hebsy deur afbrekende kritiek of deur die taktiek
van doodswyg dié vereniging te wil verrydel en
veral om die onchristelike haat teen die „Gerefor-
meerde”.

Sommige mense wil die Roomse bestry maar soek
om verdeeldheid te bring onder Calviniste wat hulle
weg nog wil soek om met verenigde kragte onder
die banier van Gods Woord te stry.

Ons kan op baie terreine saam met ander Chris-
tene werk maar dit is ’n besonder en ’n beperkte
terrein waarop Calviniste alleen ’n gemeenskaplike
grondslag kan vind. Laat ons hierdie grondslag na-
speur!

Aldus „Die Kerkblad”.

Prof. du Plessis geeft hiermee het doorslaand be-
wijs, hoever hij zich van het Calvinisme heeft ver-
wijderd.

Hij tracht het heerlijke werk, met zooveel kracht
aangevat, te vernietigen.

Maar het zal hem niet gelukken.

HEPP.

PERSSCHOUW.

Nader antwoord aan „De Rotterdammer”.

Wat hier volgt, schrijf ik met tegenzin, omdat het over
mijzelf gaat. Maar ik geloof, dat af en toe, als er directe
aanleiding voor is, een soort van rekenschap tegenover
de christelijke consciëntie van de gemeenschap omtrent
publieke dingen, noodig kan zijn. Niemand zoekt dus in
het onderstaande een vrijwillig redeneeren over eigen
werk.

Nadat „De Rotterdammer” in het nummer van 21 Aug.
eerst gezegd heeft, wat ik reeds citeerde, komt onder-
staande vriendelijkheid:

Maar eerlijk gezegd, moet het ons vaak leed doen,
dat een man als Dr Schilder zijn aangeboren scherp-
zinnigheid week aan week, althans zoo zien wij het,
misbruikt in zijn permanenten krijg met de Christelijk-
Gereformeerde vrienden. Bekerlingen worden er zeker
niet door gemaakt, en overigens ligt er zooveel ander
terrein braak. Maar elk heeft zijn hobby. Had Dr Schilder
ons niet zulk onbillijk verwijt gedaan, zoo hadden
wij hem rustig aan zijn liefhebberij-werk gelaten. En
inmiddels hadden wij ons werk van bij elkaar te hou-
den, wat volgens de groote levensbeginselen
kan, voortgezet.